

Ve sborovně bylo hrobové ticho. Jen občas zavržala židle nebo bylo slyšet odkapávání vody. Lidé byli tiší. Nemohli se tak rychle vypořádat s událostí, která je tolik překvapila. I venku pomalu končila sluneční pohoda. Od západu se kupily těžké mraky. Občas bylo zdáti slyšet zahřmění. Ještě včera, vlastně dneska ráno, tady byl, mluvil s nimi, a teď... Litovali, že na něho nebyli dost vlídní, že ho neměli rádi tak, jak si zasluhoval. A pak - jeho náhlá smrt jim připomněla i jejich relativní existenci, jejich pomíjivost. Vyděsila je.

Janderová se vrátila v doprovodu školníka z knihovny.

„Je mrtev?“ zeptal se Král, který stále nemohl uvěřit.

Přikývla.

Král těžce dosedl. Hlava zapadla mezi hranatá ramena. Oči měl podezřele vlhké. A pak už neřekl ani slovo. Seděl na okraji židle, nakloněn k zemi. Marta se k němu postavila. Měla pocit, že potřebuje ochranu, že každou chvíli spadne ze židle a ublíží si. Ale Král ji vůbec nevnímal.

Jandera stál vedle své ženy a také nic neříkal. Ředitel ve sborovně nebyl.

Havlasová vstala: „Co budeme teď dělat?“

Janderová se obrátila ke svému muži. „Musíš zavolat policii.“

Nepochopil.

„Taková nešťastná náhoda...“ pronesl najednou Král.

„Nešťastná náhoda?“

Přikývl. „Stále jsem Toníkovi říkal, aby nelezl na ten žebříček, že jednou spadne. Už nebyl žádný mladík!“

„Ale taky ne nemohoucí stařec,“ ohradila se Janderová.

Jandera se na ni zle podíval.

„Proč jsou na sebe takoví?“ pomyslela si Marta.

Havlasová se postavila tak, že jí zakryla výhled.

„Když myslíš,“ pokrčil Jandera zdánlivě lhostejně rameny, „tak je zavolám.“

„Koho budeš volat?“ Ředitel se znenadání objevil na prahu sborovny.

„Slyšel jsi, ne? Policajty.“

„Žádnou policii volat nebudeš, rozumíš?! K čemu?“ Vrhл zničující pohled k doktorce. „U nás ve škole se nic takového nebude dělat. Nikdy. Nepřeji si to.“

Když viděl, že Janderová chce něco namítat, dodal: „Zakazují to, jasné?“

Janderovou nevyvedl z míry. „Vy si můžete zakazovat, co chcete. Ale ne mně, rozumíte? Své povinnosti znám a také je splním. Radím vám dobře,“ pokusila se o smířlivý tón, „nezpěčujte se, mohl byste z toho mít pak značné nepříjemnosti.“

„Taková nešťastná náhoda,“ stále opakoval Král.

Janderová sáhla do kabelky a podala Havlasové nějaký prášek. Ukázala směrem ke Královi. „Na uklidnění.“

Obrátila se k řediteli. „Nechcete také?“

„Jděte k čertu se svými prášky!“ Ředitel se nikdy nechoval k ženám příliš slušně, ale nyní se překonával.

Lhostejně pokrčila rameny, vzala si také jeden prášek a zapila vodou. Vůbec si nevšímalá ředitelových zničujících pohledů. Ignorovala ho. Tím ho však značně

provokovala. Zuřil. Vykřikoval drsné chlapské nadávky a byl sprostý. „Myslím, že byste se měl uklidnit, stáváte se hysterickým. A pak, nahoře leží mrtvý, na to byste neměl zapomínat,“ řekla mu klidně. Tím ho úplně odzbrojila. Svůj boj s Janderovou v prvním kole prohrál.

Marta stále ještě postávala u Krále. Hladila jeho vrásčitou ruku a tiše mu něco sdělovala.

„Stejně se mi to nechce líbit.“ Kápička s Borským se postavili u okna. Kouřili jednu cigaretu za druhou. Nikdo si jich nevšímal.

Jandera nabídl své ženě cigaretu. Nemluvili spolu. Už je to dávno, co si neměli co říci.

Marta se na ně dívala. Nemohla mnoho věcí pochopit. Vždyť ona je krásná žena. Až dojímavě krásná. Tak proč? Ruka, ve které Janderová držela cigaretu, se maličko chvěla. Marta to zpozorovala. Rovněž nemohla nevidět smutek v jejích poutavých očích.

„Budou tu za chvíli,“ řekl Jandera.

Přikývla.

„Proč jsi je zavolala? Bylo to nutné?“

Podívala se na něj ze strany. Nebyl to pěkný pohled. Sklopil oči. A pak, až do příchodu policie, už spolu nemluvili.

.....

Zastavili před výstavnou vilou. Zazvonili. Přišla otevřít asi čtyřicetiletá žena, velice pečlivě upravená a výrazně namalovaná. Představili se, a hned jim bylo jasné, že jejich záměr vyhnout se právě jí nevyšel. Pozvala je dál. Pohybovala se naprosto jistě, žádné zaváhání, žádný strach. Když usedli, otevřely se dveře a vešel ředitel Novák.

„Slyšel jsem zvonek, tak se jdu podívat, co si přejete...“

„Pánové jsou z kriminálního oddělení, přišli asi kvůli Michalovi.“

„Copak ty jsi žádala o pomoc?“ divil se Novák.

Zavrtěla prudce hlavou. Nabírala k pláči.

„Jenom, prosím tě, nebreč, ty se tady staráš, a ten náš klacek si někde užívá, určitě právě teď plave někde v rybníce a mne si v duchu ruce, jak nás převezl. No, až se vrátí, já si ho podám. Vidíte, že není co řešit, kluci jsou blázni, až jim dojde jídlo a čisté prádlo, máme je doma.“ A chtěl odejít. Dával jim najevo, že pro něho to skončilo a že by měli jít.

„Není to tak jednoduché. My tu kvůli vašim hochům ani tak moc nejsme.“

Obrátil k nim zvědavou tvář. „Ne? Tak proč, prosím vás? Ve fabrice je všechno v pořádku!“

Bartoš se obrátil k paní Novákové: „Kdy jste mluvila s profesorem Kadlecem naposledy?“

Ředitel Novák zpozorněl. „Proč bys měla mluvit s Kadlecem?“

Zarytě mlčela. Bylo vidět, že se jí před manželem nechce vypovídat.

Ale Bartoš byl nesmlouvavý. „Bylo to ráno toho dne, co ho potom našli mrtvého?“

„Co tohle znamená?!“ rozčilil se Novák.

„Jen klid, pane řediteli, jen klid. O nic nejde, jen o malou informaci.“

„No tak ksakru odpověz, ať je pokoj,“ obořil se na ženu.

Dívala se upřeně na vzorek perského koberce, nezvedla oči a nebylo ji skoro slyšet. „Asi ve tři čtvrtě na devět, hned jak skončila první hodina.“

„Šla jste za ním do knihovny? Sama?“

„Ředitel Formánek mě vyprovodil ke schodům. V knihovně jsem pak už byla sama.“

Novák pozorně naslouchal. Byla velice nesvá. „Nemohl bys mi, prosím tě, podat můj prášek? Mám ho v ložnici, rozbolela mě hlava.“

Novák zavrtěl hlavou: „Prášek počká. Mám takový dojem, že skoro nic z toho, co se tu dělo, nevím.“

„O čem jste s profesorem mluvila? Není-li to tajemství...“ ironizoval Mirek.

Obrátila se k manželovi. Byl tvrdý. Ani rys se mu ve tváři nehnul. Povzdychla si a na Bartoše se zle podívala: „Byla jsem se zeptat... chtěla jsem vědět... no, zkrátka, chtěla jsem vědět, proč dává Michalovi pětku teď před maturitou.“

„Co vám na to odpověděl?“

„Že jsem se měla přijít zeptat hned po pololetí, kdy už ji měl na vysvědčení.“

Novák vyskočil z křesla. „Tak ten náš holomek ji měl už v pololetí? A tys mi nic neřekla?!“

„Vždyť ty ses ani nezeptal, a já myslela, že to do konce roku spraví.“

Novák sevřel pěsti, až mu v kloubech zapraskalo.

„Ten musí mít sílu,“ pomyslel si Mirek.

„Ono to bylo trochu jinak, že, paní Nováková? Vy jste se nepřišla zeptat, vy jste mu přišla hrozit,“ střelil od boku Bartoš.

Neodpovídala.

„Tak kruci, řekni něco.“ Novák byl opravdu rozzloben.

„Nebylo mi to nic platné, on... on,“ teď se rozbrečela upřímně, „on mě vyhodil.“

Novák uvolněně vydechl. „To dobře udělal.“

„A co jste pak udělala vy?“

„Vrátila jsem se do ředitelny. Formánek mi slíbil, že dá pozor, aby po prázdninách ten reparát Michal určitě udělal, a že složí maturitu v září. Stihne prý ještě druhé kolo zkoušek na vysokou školu. Vypila jsem kávu a šla.“

„Kam jste šla? Domů?“

Zavrtěla hlavou. „Stavila jsem se u kamarádky, a ta mi vyhubovala, že jsem na to všechno šla špatně. Kdepak starému Kadlecovi vyhrožovat. Na toho se musí jinak. Poprosit, udělat smutné oči, ze syna udělat skoro sirotka, kterého... kterého si otec nevšímá, protože...“ Dál už se jí zřejmě nechtělo rozvádět, proč si otec si nevšímá ubohého dítěte. A Bartoš byl milosrdný.

„Tak jsem se do školy vrátila. Potkala jsem jenom pana profesora Krále. Říkal mi, že Kadlec v knihovně asi nebude, že tam také klepal, ale ať to prý zkusím. Došla jsem ke knihovně. Bylo zamčeno. Uvnitř ale hrálo rádio, tak jsem chvíli čekala. Ale on pořád nešel. Nechtěla jsem se už nikoho ptát a asi po půl hodině jsem odešla. Říkala jsem si, že už asi bude brzo zvonit, a já už opravdu nechtěla nikoho potkat. Tak jsem šla domů. Když jsem odcházela, bylo něco po dvanácté.“

Bartoš přikývl. „Je možné, že to tak všechno bylo, ale zatím, a to se prosím nezlobte, jediný, kdo měl výhodu z Kadlecovy smrti, jste vy. Lépe řečeno váš syn. Že ta pětka neplatí, to víte dobře. Už jste udělala prohlášení, že požádáte o úřední přezkoušení.“

Mlčela.

„Kdo by ho zkoušel, nevíte?“

Chytila se: „Ředitel říkal, že profesor Král.“ Hned poznala, že udělala chybu.

„To snad není pravda, to se mi jen zdá.“ Novák byl na pokraji infarktu.

Bartoš mlčel.

„Nejenže děláš ostudu, kluka kazíš, teď ještě podezření z vraždy!“

Zhroutila se.

„Ono jde totiž o to, že také váš syn si za panem profesorem došel.“

„Ne, on s ním nemluvil. Určitě ne. To by mně řekl.“

„Houby by ti řekl, vždyť on s námi mluví, jen když bere kapesné.“

Už vůbec neprotestovala. „Nějak ti spadla fasáda,“ pomyslel si Mirek. A kupodivu jí to ani moc nepřál.

„Já ty kluky najdu, kdybych měl převorát celý kraj. Mezek jeden, přivedu ho sem a bude se zpovídat. Utéct, to je teda chlapské gesto.“

„Jenže ono to není tak jednoznačné,“ zchladil ho Bartoš. „Jde ještě o něco jiného. Kdosi, asi vrah, byl v poledne u Kadlece doma, něco tam hledal, a Petr se vrátil prý ke druhé domů. Měl tedy štěstí, že vraha nepotkal. Ale ví to vrah, že nebyl náhodou viděn?“

Teď zbledli oba.

„Nelekejte se, to, že odešli s krosnami a zásobami, je dobré znamení, ale asi by bylo lépe, kdybyste nám spíše řekli, kde je máme hledat, a nedělali kolem toho žádný povyk. Raději v tichosti, prosím vás.“ Bartoš schválně přeháněl, nemohl potřebovat, aby se mu okolo začali plést nějakí amatéři.

Dali mu spoustu adres.

„Stejně je nech nenápadně hlídat. Moc jim nevěřím, a kupodivu víc jemu než jí,“ řekl zamyšleně Bartoš. „Ale nenápadně. Mohl by nám zatopit, kdyby na to přišel.“

„No jo, no,“ bručel Mirek, „s našincem se tolik nenadělá, ale holt pan ředitel...“

„Nekušni, seš ještě moc mladej,“ napomenul ho Bartoš.

„Jo, a taky moc blbej, že jo? No, pravda, tý vaší ‚vyšší politický‘ nerozumím. Já jen, že na všechny by měl být jeden metr.“

„Jo, to by měl,“ souhlasil Bartoš, „jenže... bohužel není.“

Zastavil za městem u lesa. „Projdeme se?“

Přikývla. Voněl les, voněla Janderová, oba tak jemně, a přitom vtíravě.

„Odkdy jste se znala s Kadlecem?“

„Znali jsme se dost dlouho. Nikdy jsme spolu nic neměli, až...“ zajíkla se. Nedobře se jí o tom mluvilo, nedobře se mu to poslouchalo. „Poznala jsem ho na jednom maturitním večírku. To víte, povinnost, musela jsem na ně s Jiřím chodit, a tam se sedí u jednoho stolu. Toník, tedy pan profesor, sedával na konci stolu, nikdy s nikým moc nemluvil, nikdy netančil. Jednou jsem nemohla také tančit, měla jsem zánět šlachy, a tak jsme si začali povídat. Uměl moc hezky vyprávět, o knihách, divadle a tak. Znal spoustu básní nazpaměť a na všechno měl příběh nebo příměr. V hlavě toho měl strašnou spoustu. Tak moc mi připomínal mého tátu! To byl jeden z nejhezčích maturitních večírků, které jsem zažila.“

„A to bylo všechno?“

Usmála se. „Sám tomu nevěříte, tak proč se ptáte? Víte, nějak jsme se s Jiřím ztratili jeden druhému. Jsme spolu už deset let. Něco zevšednělo, něco odešlo, ale nic nepřišlo. Děti nemáme. Léčím se, ale naděje je malá. vzdalujeme se. Jsem často unavená, podrážděná nebo nadopovaná meprobamatem. A Jiří má ve škole také spoustu starostí a problémů, a tak, když se večer potkáme, jsme protivní a jdeme si raději z cesty. To dlouho žádný mužský nevydrží. Táta mi vždycky říkal: ‚Musíš zatnout zuby a nedat mužskému najevo, že ti jde na nervy...‘ Ale copak to jde? V ordinaci poslouchám jen samé nářky, léků je málo, lidé nás hubují, že je špatně léčíme, pak vařit, uklízet, a ještě se usmívat na unaveného muže, když přijde domů... Nechce po nás tahle doba trochu moc? A já se neumím moc přetvařovat. Potkal jinou. Má na něho více času... V pracovní době i po ní. Zřejmě je vždycky připravená a ochotná...“

Bartoš ji přerušil. „Já vím, viděl jsem ji.“

Pohlédla na něj tázavě.

„No, nic moc.“

Vděčně se usmála. „Když jsem se to dozvěděla - lidi vždycky potěší, když vám mohou sdělit něco ‚milého‘ -, rozbila jsem skoro všechny hrníčky z jednoho servisu, který jsem měla moc ráda. Zastavila jsem se až u posledního, a pak jsem šla navštívit Kadlece. Do školy. Do knihovny. Byl překvapen, ale byl milý. To je všechno.“

„Zní to hezky. Podalas mi to decentně, ale přestože se mi, holka, strašně líbíš, budeš muset ještě něco přidat,“ pomyslel si Bartoš.

Podívala se na něj ze strany. „Nevěříte mi?“

„Proč bych nevěřil? Ale je to málo, neřekla jste mi všechno.“

Šli pomalu lesní cestou. Stíny se pokládaly vedle nich. Voněl mech a houby.

„Nevím, co bych vám ještě měla říct...“

„Podívejte se, paní doktorko, moc a moc se mi líbí, a vy to víte. Ale jsem profesionálně zdeformován, a tak víc než to je teď pro mě důležité, že mi neříkáte všechno. Včetně toho nejdůležitějšího: Proč jste chtěla jet do té Vídně?“ Zbledla. „Vy víte opravdu všechno.“

„Vím toho zatím moc málo. Řeknu vám jednu verzi. Nevím, jak se vám bude líbit. Možná, že jste Kadlece měla ráda, připomínal vám otce, a co je na tom špatného? Spala jste s ním. Také - proč ne? A chtěla jste s ním odjet a zůstat venku.“

„To byste mi musel dokázat.“

„Říkám vám, že se mi moc líbí. Co jste chtěla udělat, je vaše věc, co uděláte, může být také jen vaše věc - anebo také ne. Když jste se dozvěděla, že Kadlec zrušil svou cestu, že nikam nehodlá jet...“

Vykřikla. „To není pravda, lžete!“

„Tak ona to nevěděla,“ pomyslel si Bartoš. „Neřekl jí to...“

Sklonila hlavu. „Dozvěděla jsem se to náhodou. Jedna z účastnic zájezdu mi v ordinaci sdělila, že postoupila do zájezdu na základě Kadlecova storna.“

„Kdy jste se to dozvěděla?“

„Den před jeho smrtí.“ Byla velice bledá.

„Co jste dělala?“

„Šla jsem za ním. Večer. Nebyl doma. Čekala jsem na něho dlouho, ale ta ženská odnaproti pořád seděla u toho okna a koukala, tak jsem šla domů.“

„Kde jste byla v den Kadlecovy smrti dopoledne? Opustila jste na chvíli ordinaci, asi tak na půl hodiny...“

„I to víte?“

Přikývl.

„Jsem podezřelá?“

Přikývl.

„Šla jsem směrem ke škole. Ale nedošla jsem tam, po cestě jsem si to rozmyslela, vrátila jsem se. Nikdo mě neviděl, s nikým jsem nemluvila.“

„Mýlíte se, viděla vás, ehm, Věrka... před školou po půl jedenácté.“

„Došla jsem až ke škole. Ale dovnitř jsem nešla. Bylo to trapné, tak jsem...“ Neplakala. Oči měla úplně suché. „Stejně bych tam nikdy nezůstala. To byl jen takový zoufalý pokus o řešení, ale už to přešlo. Toník by mi to stejně rozmluvil. I kdyby jel, jeho bych poslechla. Neumím bez Jiřího žít.“

„Váš muž to všechno věděl? Věděl, že chcete odjet, že...?“

Zavrtěla hlavou. Za nic na světě nechtěla prozradit, že jí vyhrožoval. Jiří na tom přece nemůže mít žádnou vinu. Ten s tím nesmí mít nic společného! Nebo ano? Vraceli se. Už nepromluvila.

Když se rozcházeli, podal jí Bartoš ruku. „To, že jste do školy nevstoupila, budete muset dokázat - anebo my vám, že jste tam vstoupila. Oba se musíme snažit. A o tom, že váš muž nic nevěděl, o tom nelžete, musel totiž podepsat určité prohlášení k tomu zájezdu, ale to vy přece dobře víte. Jenom nevím, jestli

on věděl o tom, že se Kadlec nakonec rozhodl, že nepojede. Byl za ním totiž taky v den vraždy, ale jestli s ním mluvil, nebo ne, to taky zatím nevíme.“
Mlčela. Všechno jí připadala marné a prohrané. Předtucha se naplnila. Měla z Jiřího strach. On nikdy nemluví naplano.

.....
Král na zahrádce okopával celer. Oháněl se motyčkou a svlečený do půl těla působil dojmem jiného člověka. Celý omládlý a svěží. Kapitána překvapila jeho fyzická síla a svěžest. Pomyslel si, že i on si bude muset opatřit kousek půdy, ve které by se mohl rýpat. Asi při tom člověk omládne. „Jedeme okolo, tak jsme se stavili. Vidím, že jste pilný,“ pravil významně.

Král zvedl hlavu a celý se scvrkl. Opět mu vpadla ramena a hlava se v nich skoro ztrácela. Zestárl snad o deset let. Krátkozraké oči zamžikaly. „Chtěl jsem k vám ráno zajet.“

„Copak, stalo se něco?“ divil se kapitán.

„Je tady paní Sylva, Kadlecova žena.“

„To už víme.“

„Mluvili jste s ní?“

Kapitán zpozorněl. Nezní v jeho hlase něco jako strach, obava? Ne, asi se mýlil. Král byl zřejmě klidný.

„Nemohli jsme s ní bohužel mluvit, paní Sylva je mrtvá.“ Nespustil z Krále oči.

Ten se opíral o rýč. Ruka, ve které držel násadu, se znatelně zachvěla. „Přinášíte mi vždy jen smutné zprávy. V poledne jsem s ní mluvil.“

„Byl jste sám?“

„Byla se mnou doktorka Janderová. Projevila přání poznat Kadlecovu ženu.“

„O čem jste se tak bavili, po tolika letech? Je to možná indiskrétní, ale nemůžeme si pomoci - máme dojem, že jsme se od ní mohli dozvědět spoustu věcí.“

„Co ta by vám mohla říci?“ Král na chvíli zapomněl na roli ušlápnutého dobráka, avšak ihned se vzpamatoval a snažil se otupit hrot své jízlivosti. „Už tu tak dlouho nebyla... A pak, je ženou cizího člověka.“

„Myslíte, že o Kadlece neměla zájem?“

„Rozhodně ne. Hovořili jsme úplně všeobecně, pak se ptala na Toníka, myslela, že tam bude.“

„Ona ho čekala?“

„Vypadalo to tak. Říkala, že by ho ráda viděla. Ale já jsem tomu moc nevěřil. Prosím vás, tak rychle se vdala podruhé...“

Kapitán si vzpomněl na dopis, který nedávno četl. Měl chuť dát mu políček. Co on asi ví o utrpení a životních zkouškách druhých? „Mluvili jste s ní o smrti jejího prvního muže?“

„Ano, říkal jsem jí, že Toník zemřel.“

„A příčinu smrti?“

„Tu jsem jí nesdělil.“

„Brala před vámi nějaké prášky?“

Král byl najednou značně nervózní. „Proč? Myslíte, že ji to tak rozčílilo?“ Kapitán i podporučík se rychle rozloučili. Nebylo jim v Králově společnosti dobře.

„Jen je mi divné, že se vůbec nezeptal, co se paní Sylvě stalo,“ přemítal Mirek.

„Podezříváš ho?“ Kapitán se ptal dost návodně, ale podporučík to nepostřehl.

„Nesmysl, taková tříska...“ Podporučíkova jistota byla neochvějná.

„Máš pravdu, servírka si vzpomněla, že když Janderová s Králem přišli ke stolu paní Schulzové, stavěla tam ona právě v té chvíli tu limonádu. Mohla by prý přísahat, že nemohla být hořká. A přece: paní Sylva si při placení stěžuje na její chuť. Říká doslova: ‚Všechno tu máte dobré, jen limonáda byla hořká.‘ Uspávací prášky nevynikají zvláště příjemnou chutí. A poněvadž vylučuješ Krále, zbývá Janderová.“

„Janderová?“ najednou je Mirkovi něčeho líto.

„Ano, Janderová. Jen ona jako lékařka ví, jaká koncentrace bezpečně uspí, a přitom neotraví.“

„Tak jedeme k ní? Pro ni?“

„Dokážeš jí to?“

„Já?“ zeptal se Mirek udiveně.

„Tak vidíš: jedeme pouze k ní, nikoliv pro ni. Moc nám toho asi neřekne. Předpokládám, že bude unavená.“

Přišel jim otevřít Jandera. „Co tu chcete?“ Přivítání bylo nemilé.

Oba však na ně byli připraveni. Nenechali si zabouchnout dveře před nosem.

„Kdyby to nebylo nutné, neobtěžovali bychom,“ kapitán přímo kousal. Dával si záležet na tom, aby každým slovem ťal. „A jestli nechcete pořádat sousedům divadlo, pozvěte nás dál.“

Jandera uznal pádnost a opodstatněnost kapitánova tvrzení. Nerad je vpouštěl.

Usadili se v obýváku do křesel. „Máte to tu hezké,“ utrousil kapitán a spokojeně se rozhlížel.

„Jestli jste nám přišel říct jenom tohle, to jste se nemusel namáhat.“

„Nečekali jste nás?“

„Nečekali. Kdybychom věděli, že přijdete, určitě byste nás nenašel doma.“

„Věřte tomu, že bych si vás našel.“ Podporučík si nedovedl kapitánovo chování vysvětlit. Takhle řídit ho viděl poprvé. „Případ není ještě u konce.“

„Jsem rád, že jste na to přišli. Kdybyste byli obratnější, mohli Havlíček s Novákem ještě žít.“

„Proto se na nás zlobíte?“

„Myslíte, že mi je jedno, když dva mladí lidé pro nic za nic umírají? Jste neschopní, když jste to dopustili.“

Kapitán se najednou usmíval. Všechno šlo přesně podle plánu. Jandera není typický pózista, ale musí se rozčílit, aby ukázal, jaký opravdu je.

„Vaše paní není doma?“

„Leží, není jí dobře, přebrala dnes sluníčka.“

„Nic jiného?“

„Co myslíte? Mluvíte jako v hádankách.“

„Budete ji muset vzbudit, musíme s ní mluvit.“ Tón, jakým to říkal, nestrpěl odmluvu.

Přišla za chvíli. Rozcuchaná, se šedivým úsměvem. Také oči byly unavené. Rezignovala. Takhle se kapitánovi líbila více. Byla přirozená. „Musím se vás na něco zeptat. Bude lépe, když si na to sednete.“

Posadila se na kraj židle, připravená kdykoliv utéci.

„Vy jste dneska mluvila s paní Schulzovou?“

Tvářila se, jako by to jméno slyšela poprvé, pak si uvědomila, oč se jedná.

„Myslíte bývalou Kadlecovu ženu? Ano, mluvila jsem s ní. Nechtěla jsem se s ní setkat. Tady určitě ne. Neměla jsem důvod.“ V jejím hlase se ozval vzdor. Kapitánovi byl milejší než předchozí apatičnost.

„A přece jste se s ní setkala.“

„Král mě o to poprosil.“

„Král?“ Podporučík se divil. Proč lže? Zbytečně si škodí.

„Ano, nechtěl se s ní setkat sám. Říkal, že je mu nepříjemné, že jí musí po tak dlouhé době, co se neviděli, hned oznámit Toníkovu smrt.“

„Jak vás přijala? Byla jistě ráda, když uviděla dávného přítele své rodiny...“

„Krále přijala velice chladně a odměřeně.“

„Nemýlíte se?“ ptal se kapitán, jako by se chtěl o něčem přesvědčit.

„Ne. Nemýlím. Bylo mi trapně, ale ke mně byla milá.“

„Sděлил jí Král příčinu smrti profesora Kadlece?“

„Přede mnou s ní o tom nemluvil. Ona mě poslala pryč.“

„Proč?“

„Nevím. Chtěla s Králem mluvit o samotě, ale o čem, to nevím. Připadali mi oba rozčilení.“

„Před vámi nebrala žádné prášky?“

„Ne.“ Odpověď byla jednoznačná.

„Ještě poslední otázka: Jakým dojmem na vás působila?“

„Těžko říct. Mluvila jsem s ní jen chvíli. Byla příjemná a milá. Rozhodně dobrá, ale v očích měla velký kus utrpení. Bylo mi jí velice líto.“

Ještě ve dveřích se kapitán obrátil: „Bude vás asi zajímat, že paní Sylva dnes navečer zemřela.“

